

філософії розвитку країни, набору політичних важелів та стратегії досягнення місії суспільства.

Список використаних джерел

1. Kovalchuk V. G., Naipak D. V., Ivanova A. S., Volkova M. V., Svitlychna K. S. Інноваційний менеджмент у регіональному розвитку: методологічні аспекти. *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*. 2021. Vol. 4(31), p. 365–374. <https://doi.org/10.18371/fcaptp.v4i31.190948>
2. Zenker A. Innovation, Interaction and Regional Development: Structural Characteristics of Regional Innovation Strategies. *Innovation Networks. Technology, Innovation and Policy*. 2001. Vol. 12. P. 207–222.
3. Etzkowitz H., Klofsten M.// The innovating region: toward a theory of knowledge-based regional development. *R&D Management*. 2005. Vol. 35, p. 243–255.
4. Кубиній Н. Ю., Кубиній В. В., Максимчук Я. С., Федорович О. А. Концептуальний підхід до інноваційної компоненти стратегічного управління національною економікою. *Розвиток методів управління та господарювання на транспорті*. 2013. №1(42). С.200–209.
5. Mottaeva A. Innovative Aspects of Ecological and Economic Management of Investment and Construction Activities for the Sustainable Development of the Region. *MATEC Web Conf*. 2016. Vol. 73.
6. Паулик А. Я. Проблеми та перспективи розвитку інноваційного потенціалу економіки регіону. *Науковий вісник Мукачівського державного університету. Економіка*. 2015. Вип. 2(4). Ч.1. С. 169–175.
7. Федулова Л. І. Формування регіональних інноваційних систем у контексті принципів європейської інноваційної політики. *Академічний огляд*. 2014. № 1 (40). С. 144–155.
8. Крамаренко І.С., Бойко Є.О., Гришина Н.В., Арчибісова Д.С. Імітаційне моделювання розвитку ресурсного потенціалу регіональної просторово-економічної системи в умовах воєнного стану та поствоєнного відновлення. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. 2022. Том 7. № 3. С. 273-279.

УДК 338:242

Овсієнко А.Ю., магістрантка
Науковий керівник – Васильченко М.І., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОСТІ

У час швидкого технологічного прогресу, глобалізації та постійної зміни споживчих уподобань концепція конкурентоспроможності посідає важливе місце у сучасному бізнес-середовищі. Сьогодні переважна більшість вчених схиляється до думки, що конкурентоспроможність – це здатність конкретного суб'єкта господарювання змагатися на ринках із іншими товаровиробниками за допомогою забезпечення високого рівня привабливості товару для споживачів та стійкого покращення ділового іміджу з метою забезпечення найбільш сприятливого стану всіх підсистем існуючої системи управління.

Все це вказує на те, що конкурентоспроможність охоплює стратегічне планування, інновації, ефективність, якість, людський капітал, орієнтацію на ринок, маркетинг, управління ланцюгами поставок. При цьому рівень конкурентоспроможності підприємства є мінливою величиною та визначається конкурентними перевагами, які воно має порівняно з іншими подібними суб'єктами господарювання [1].

З усіх властивостей категорії «конкурентоспроможність підприємства» найбільш

важливою, на нашу думку, виглядає її динамічність, про яку велика кількість представників топ-менеджменту сучасних підприємств досить часто забуває. Динамічність вказує на те, що рівень конкурентоспроможності не є сталою величиною та може змінюватися у зв'язку зі змінами в зовнішньому та внутрішньому середовищі.

Основою ефективного управління підприємством є регулярне проведення оцінки рівня його конкурентоспроможності, адже без такої оцінки складно зрозуміти, яке ринкове положення наразі займає підприємство та у якому напрямку йому необхідно розвиватися.

Пошук оптимальних шляхів удосконалення управління конкурентоспроможністю підприємства потребує використання системно-цільового підходу і розробки відповідних методів дослідження конкурентоспроможності, які складають єдиний організаційно-економічний механізм підтримки управління конкурентоспроможністю [2], що являє собою специфічну багатofункціональну систему, що складається із комплексу взаємопов'язаних програмно-цільових блоків, які відображають необхідні дії та конкретні організаційні, економічні, технічні і технологічні заходи.

Враховуючи викладене, можемо зробити висновок про те, що управління конкурентоспроможністю будь-якого сучасного підприємства має бути цілеспрямованою діяльністю, необхідною для формування низки управлінських рішень, спрямованих на протистояння всім зовнішнім проявам з метою досягнення лідерства на обраному сегменті ринку. Підтримка високого рівня конкурентоспроможності означає, що всі ресурси підприємства використовуються настільки продуктивно, що воно стає більш прибутковим, ніж його найближчі конкуренти. Водночас, це передбачає, що підприємство займає стабільне місце на ринку товарів і послуг, а його продукція користується попитом серед споживачів.

Список використаних джерел

1. Станіславик О., Коваленко О. Принципи побудови системи управління конкурентоспроможністю промислового підприємства. *Наукові інновації та передові технології*. 2023. № 6. С. 138-146.

2. Шульга Л.В., Даниленко В.І., Терещенко І.О., Вакуленко Ю.В. Системний підхід до формування конкурентоспроможності підприємства. *Ефективна економіка*. 2022. № 5. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=10296> (дата звернення: 21.10.2023).

УДК 330

Павленчик А.О., к.е.н., доцент

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського
(м. Львів, Україна)

Цюх С.І., аспірант

Львівський університет бізнесу та права (м. Львів, Україна)

ІННОВАЦІЙНА АКТИВНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ

Специфіка економічного та соціально-політичного розвитку України, агресивна конкурентна боротьба, недосконалість законодавчої системи у країні є основою для виділення особливостей та основних напрямів інноваційного розвитку вітчизняних підприємств [2]. В сучасних економічних умовах підприємство зможе підтримувати й підсилювати свої конкурентні позиції за умови активного впровадження інновацій у процеси виробничого, економічного, управлінського, соціального характеру [6].

Загальні тенденції розвитку ринкових економічних систем свідчать, що найефективнішою є діяльність суб'єктів господарювання, котрі обирають саме інноваційну модель розвитку. Для успішного господарювання в сучасних економічних умовах, для зміцнення позицій підприємства на ринку важливо постійно удосконалювати існуючі товари, технології виробництва, методи їх реалізації, впроваджувати технічні нововведення,